

KOŚCIÓŁ PW. DUCHA ŚWIĘTEGO

Stosunkowo liczna rzesz protestantów pojawiła się w Gostyniu po roku 1887, kiedy to miasto stało się siedzibą władz powiatowych. Pojawiła się więc potrzeba wzniesienia stosownej świątyni. Budowę zboru protestanckiego pw. Chrystusa i św. Małgorzaty rozpoczęto w 1905 roku. Zlokalizowano ją przy ówczesnej ulicy Krobskiej (później 3 Maja, Marchlewskiego, Wrocławska). Po niecałym roku prace budowlane przerwano ze względu na brak środków finansowych. Wznowiono je wiosną 1907 roku, by zakończyć dwa lata później.

Powstał jednonawowy, neorenesansowy, jednonawowy kościół z wieżą oktagonálną o wysokości ok. 40 m, z hełmem o konstrukcji drewnianej, pokrytym blachą miedzianą. W jego wnętrzu zainstalowano dwa kolorowe witraże wykonane w Bodzewku w 1909 roku w firmie „Mattus”. Ich fundatorami byli: Landrat dr Richard Lucke i Gertuda, jego małżonka. W budynku – nad całością nawy – przy murach zewnętrznych, zbudowano obszerny balkon, umożliwiający pomieszczenie wszystkich uczestników nabożeństwa. Po prawej stronie, u progu absydy wychodzącej w kierunku zachodnim (dokładnie przeciwnie niż w tradycji katolickiej), zainstalowano podwyższoną ambonę.

W 1919 roku, kiedy w wyniku zwycięskiego powstania wielkopolskiego zmienił się radykalnie status mniejszości niemieckiej na terenach odradzającej się z niewoli Polski – w pierwszych latach niepodległości – Gostyn opuściła większość Niemców. Niemniej jednak zbor pozostał pod zarządem luteranckim. Taki stan rzeczy utrzymywał się przez całe dwudziestolecie międzywojenne. W czasie II wojny światowej ponownie liczba wyznawców ewangelickich się zwiększyła.

W 1945 roku świątynię przejęli katolicy. Została kościołem pomocniczym parafii farniej. Status kościoła parafialnego otrzymała w 1973 roku. Jako jej terytorium ustalono południowo-zachodnią część miasta Gostynia wraz z trzema wioskami: Czachorowem, gdzie istniejącą kostnicę przebudowano i zamieniono na kaplicę filialną pw. św. Wawrzyńca, Czajkowem i Brzeziem. 22 czerwca 2014 roku abp Stanisław Gądecki, Metropolita Poznański dokonał aktu konsekracji kościoła. Patronami świątyni są Duch Święty i Najświętsze Serce Pana Jezusa.

W 1966 roku ówczesny proboszcz kościoła farnego w Gostyniu ks. Leon Misiótek przekazał do tej świątyni dzwon. Znajdują się inskrypcje: „FELCZYNSKI CANTIFUSOR PREMYSLIENSIS A.D. 1808-1965” (tłum.: Felczyński, ludwisarz przemyski, Roku Pańskiego 1808-1965) || „ULANY ZA ORDYNARIUSZA J.E. KS. ARCYBISKUPA METROPOLITY DR. ANTONIEGO BARANIAKA GOSTYŃ R.P. 1966” || „DA MIHI ANIMAS CETERA TOLLE” (tłum. [zawołanie z herbu Arcybiskupa]: Daj mi dusze, resztę zabierz) || „IMIĘ MOJE ANTONI” || „ME FECIT JOANNIS” (tłum.: Uczynił mnie Jan). Dzwon sterowany jest obecnie automatycznie.

Świątynia posiada zegar wahadłowy z obciążeniem zamocowanym na linach stalowych z oddzielną nastawnią o numerze seryjnym 1896, wykonany w 1908 roku w pracowni C. Weissa z Głogowa. Co ciekawe, na jednej z desek drewnianej obudowy nastawni widnieje napis: „III Gostign”, co sugeruje, że deski te pamiętają dawne czasy i nie były jeszcze nigdy zmieniane. Zegar ten, za pomocą drutu z zębatkami, rozprowadza wskazanie odmierzanego czasu na dwie tarcze.

Kościół wyposażony jest w 17-głosowe organy z 1908 roku, o barokowym brzmieniu, z jednym miechem głównym i trakturą pneumatyczną. Instrument zbudowała firma P. B. Voelknerów z Bydgoszczy.